

Titovom rodnom kućom, spomen-škola i novi Spomen-dom boraca i omladine Jugoslavije imaju širi jugoslavenski značaj, stoga je na Skupu zagorskih prvoboraca odlučeno, da se pristupi radu na širem planu s društveno-političkim organizacijama i zajednicom Međupćinske zagrebačke regije. U tu je svrhu osnovan inicijativni muzejski savjet sa članovima Izvršnog odbora - kao radno tijelo: Ivica Družinec, predsjednik i članovi: Ivan Landripet, Antun Kozina i Mirko Gretić. Taj će odbor pripremiti dokumentaciju, uz pomoć odgovarajućih stručnjaka. Pripremljeni Elaborat biti će načinjen u okviru djelovanja Muzeja revolucije Krapina, a o njemu će raspravljati ponovno sazvani prvoborci Zagorja i predstavnici Međupćinske zagrebačke regije. Oni će zajednički odlučiti o financiranju uređenja Muzeja revolucije Hrvatskog Zagorja.

Antun Kozina

LUKOVDOL

M e m o r i j a l n i m u z e j I v a n a G o r a n a
K o v a č i ć a

8. VI 1975, na dan završnih svečanosti Goranovog proljeća, u prisustvu drugarice Milke Planinc predsjednika CK SKH i drugih visokih uzvanika, otvoren je u Lukovdolu, u rodnoj kući Ivana Gorana Kovačića, memorijalni muzej.

Još 3.XI 1962. izdao je tadašnji Konzervatorski zavod NRH u Zagrebu rješenje, kojim se utvrđuje da rodna kuća Ivana Gorana Kovačića u Lukovdolu "ima svojstvo spomenika kulture, te se određuje upis toga spomenika u registar nepokretnih spomenika kulture kotara Karlovac". Sama zgrada otkupljena je za potrebe memorijalnog muzeja od Goranovog brata Otona Kovačića 1974. godine, kada je dodijeljena Muzeju revolucije naroda Hrvatske u Zagrebu, da u njoj postavi muzej. Iste godine MRNH u tijesnoj suradnji sa Zavodom za književnost i teatrologiju Jugoslavenske akademije počinje s pripremanjima za postav muzeja.

Objekt je prostrana građanska zgrada na kat, s uličnim lokalom u prizemlju i konobom na dvorišnoj strani zgrade. U prostorije na kat ulazi se direktno stepeništem s ulice.

Glavna koncepcija čitavog muzeja uzela je u obzir kako sam izvorni materijal, tako i razdiobu prostora i potrebe Lukovdola.

U prvoj fazi uređenja objekta realizirao se stalni muzejski postav na katu. U prvoj sobi dat je prikaz života i rada Ivana Gorana Kovačića od rođenja do odlaska u NOB-u, u drugoj prostoriji njegov odlazak u NOB-u do tragične smrti.

U trećoj prostoriji rekonstruiran je mogući ambijent lukovdolske sobe Gorana. Kako je od Goranovih stvari sačuvano vrlo malo, tek jedna vitrina za knjige izložena u prvoj sobi i još jedna vitrina iz inventara rodne kuće, sakupljeno je u samom Lukovdolu namještaj lukovdolskih majstora-stolara, kao npr. stol, škrinja, krevet s karakterističnim profilima, te nešto grnčarije i domaćih tkanina. Oko stola je rekonstruirana radna atmosfera Gorana prema sačuvanoj fotografiji. Na zidovima su izložene porodične fotografije obitelji Kovačić i autograf Goranove pjesme "Djetinjstvo".

Četvrta prostorija, ostakljena veranda, ispunjena je izlošcima svih Goranovih izdanja na našim i stranim jezicima.

Prizemlje zgrade još čeka svoje uređenje. Prema dosadašnjim zamislima, u lokalnu će se urediti prodavaonica muzejskih suvenira, izdanja Goranovih djela i djela o Goranu, a u ostalim prostorijama prostor za održavanje književnih večeri, predavanja, čitaonica i za povremene sastanke društveno-političkih organizacija mještana.

U povodu otvorenja muzeja izdat je katalog s uvodnim tekstom Jure Kaštelana, opšitnom kronologijom Ivana Gorana Kovačića od Dragutina Tadijanovića, kao i katalog s opširnim legendama samog muzejskog postava.

Autori muzejske postave i kataloga su Dolores Ivanuša, kustos Muzeja revolucije naroda Hrvatske i dr. Nedjeljko Mihanović, viši stručni suradnik Zavoda za književnost i teatralogiju Jugoslavenske akademije, dok je rješenje za likovni postav dao Edo Kovačević, akad. slikar.